

тя мами намиращите се пред нея към доближаване-съзерцаване на своето изображение, както и прекрачване във въображаемото отвъдно пространство, което се открива зад огледалната повърхност. Може би тук се крие загатката за *наплива от желаещи да „доближат“* и преминават през ледената стена, който разкрива втората строфа на стихотворението? Но тук е и сблъсъкът, коварството: „защото огледалото не се оставя да проникнете в него, безжалостно, то е, което ви притежава, превръщайки ви в обект, във вещь”.²⁸ Това превръщение придобива трагически буквален смисъл във втората строфа, – като резултат от предприетия експеримент, в ответното присвояващо-умъртвяващо действие – на стената-капан, което по същество е интензифициране на предикацията „дебнеща стена” от „Нощ”:

Който приближи – стовари черен труп,
кой не приближи! – и мъртъвци са куп.
Който приближи – затули лъч една;
кой не приближи – и чезна в тъмнина.

Възбудената фигура може да задвижи една или друга текстообразуваща програма чрез премодулиране на едни или други свои емблематични признаци. При това, както беше посочено, тя може да възстанови избирателно части от мотивната мрежа – възлите-мотиви и семантичните траектории между тях, да потърси тяхното сътрудничество, преартикулирайки семантиката им и групирайки ги около ядрото на нов гещалт.

Това може да бъде илюстриране чрез стихотворението „Видения”, чийто текст цитирам частично:

Небе-куршумена безкрайност, – отразено
през ледена кора в куршумени води.
Самотен, коленичил на леда, смутено

²⁸ Dolorès Rogozinski. Le clin du mur. – Revue des sciences humaines, № 181, p. 144.